

БЕЗДОМНОСТ

Апстрактну именицу типа: радост, младост, старост, вечност, итд. *Бездомносћ*, проналазимо само у пољским речницима (**bezdomność**, f). Вид за који сам се определио редак је, али могућ. Није изведен од Глагола, него од придева *бездомни*; *бездоман* је онај који је остао без Дома, *бездомник*, али и: *бездомовник*, онај који је без домовине. Ђубре, на улици, спава на картонским кутијама, увијен новинама. Е то је онај *бездомный* без крова над главом, без куће и кућишта! Живот му стално виси само на једној жици, ако је то уопште живот. Зар ће овај *bezdomny*, *bezdomiek*, *bezdomoves* икада имати свој дом, Или домовину, свој кућни праг? Остаће увек скитница, пробисвет. Јер, познато је да се песници не сналазе најбоље са својим породицама. Кућа није увек дом, а дом је и метафора, па и својеврсна поетика. Љубомир Долежел уводи термин „истраживачке традиције“. Док је Љубомир Мицић безуспешно тражио *Кола за сјасавање*, јер су Му претходно забранили зенитистичку псовку: *Сјошину вам бојова!* Не би му данас прошла ни збирка *АнџиЕвроја* (1926), та Његова разочараност у западноевропске вредности и засићеност Оним што је пропагирано као европска култура. Залагао се за Примитивизам и изворност, за балканизацију и варваризацију, Руску уметничку авангарду, конструктивизам, уместо заноса Свестан уметнички рад, са јасно одређеним циљем и намером. Тек када дође у Париз, увериће се у немоћ авангарде. Она ће померити границе, симболичке, па и по-етичке, Уметности у XX веку. Али не толико као ратови и револуције, Фашизам и комунизам, затвори и логори, тортуре и убијања. Хуманистички аспект не можемо занемарити. Цензуру, политичку и стваралачку неслободу. Чак и геноцид над појединим народима! Џумбус уместо реда. Ништавило уместо Апсолута. Шило за огњило. Не живот, него пуко преживљавање.

ДОМ

Аристотел је тврдио да је дом највећа људска творевина,
Будући да настаје увек са циљем, никад случајно.
Витрувије то доказује својим књигама о архитектури, али и
Градећи домове за римске цезаре и сенаторе.
Дом је прареч, како то тврде етимолошки речници.
Ђанбатиста Вико је био први
Етнолог, веровао је да су људи
Живели као митска бића,
Значи – као поетске личности, па је
Историја само производ људске имагинације.
Језикозналци нам указују да је у основи речи „дом“:
Кућа, њена градња, састављање – свршена радња.
Laī. domus, првобитно је значио: оно што је саграђено,
Људска творевина, која треба да послужи као замена за
Материнско крило, склониште. Ново уточиште,
Наравно, не остаје без очеве заштите, јер
Његов ауторитет се не доводи у питање.
Основна значења речи „дом“ односе се на
Породицу, домаћи кутак, блискост, топлину,
Радост и рад, јер човек је, пре свега, радно биће, али
Се и игра, док је дете, *homo ludens*, док не посегне за
Туђим територијама, што је у основи ратника. Да ли
Ће тако изгубити старо а освојити ново,
Увек ће остати питање –
Филозофско,
Хисторијско.
Цензус антрополога,
Чест, јер дом је више од симбола.
Џак у који можеш да гурнеш
Шта хоћеш, ако можеш да понесеш са собом.

ЈЕРЕС

Ако

Бога и природу

Везујемо као целост,

Грешимо, јер тако не тврди

Догма због које је

Ђордано Бруно спаљен на ломачи: није му пријао

Еквиноциј – није могао да буде равнодушан,

Жудео је бескрају Свемира,

Знао је све *О узроку, ѿринцију*

И

Једном.

Као да се и може знати о нечему другом.

Лакомислен је човек и лакше подноси друге

Људе, ако верује да су као он, или да су једно.

Можда то и *није истинијо, али је добро смишљено.*

Наравно, то није и једина

Његова кривица.

Оптужен је и спаљен као

Пример свима који мисле да постоје

Различити

Светови.

Тврдећи тако нешто докле

Ћемо доспети?

Универзум је само један:

Фебруара 1600. то је и доказано.

Хијерархија се не може нарушавати. Мада

Цветни трг није место за ломаче, а

Чин спаљивања није исто што и проливање крви.

Џелат ти није ставио омчу или одсекао главу.

Што си тражио, брате, то си и добио...